

LABICHE, UN AUTOR ABSURD

Brucher, un actor ce pune strălucire, inteligentă, minuțioasă exactitate și, totodată, extraordinară imaginație în construirea rolurilor (unul, un cuceritor travesti) — textul lui Labiche. Care nu numai că i se potrivește, dar dă el însuși substanța absurdă. Satirizarea unor tipuri și a unui mod de a trăi capătă astfel o nuanță de cruzime

pe care dragălaşenia gag-urilor, nevoința lor nu fac decât să o potențeze.

Bogat în inventivitate riguros cizelată, *Deux Labiche dans une armoire* e un exemplu de cum se poate face «teatru sărac», dar nu în idei și nici în talent.

MIRUNA IONESCU

TURNÉE STRĂINE

Nu știu dacă în termenii cu care sîntem noi obișnuiți *Les matinaux* poate fi numită o trupă. Căci, deși are în fișa sa de creație un număr apreciabil de spectacole, este vorba despre doi actori — Agathe Alexis și Alain Alexis Barsacq —, animatori de teatru, ce semnează adeseori și regia, și scenografia punerilor în scenă, care au transformat un apartament propriu în sală de spectacole, colegi de breaslă fiind angajați cu contract pentru realizarea fiecărei montări. Turnee în întreaga Franță și nu arareori în lume completează activitatea de la «sediul». La fel se întâmplă cu *Deux Labiche dans une armoire*, creat în 1989, bucurîndu-se de succes de public și critică de vreme ce a rămas pe afiș atîta timp, numărul reprezentațiilor a depășit 160 și călătorește acum în Estul Europei. Trei interpreți — Jacques Brucher, Christophe Dellocque și Dimitri Radochevitch —, conduși regizoral de Agathe Alexis, au încîntat publicul din Capitală, Iași, Cluj și Timișoara cu un adevărat recital nedurînd mai mult de o oră. S-a rotunjit astfel un spectacol ce a dezvăluit un mod aparte de a-l citi pe Labiche. Fără a-i parodia felul de a scrie teatru, fără a-i caricaturiza personajele, fără a opera tăieturi și fără a-i răstălmăci agresiv opera, ei s-au oprit la două texte scurte — *Un jeune homme pressé* și *La femme qui perd ses jarretières* — pentru a-i demonstra actualitatea. O actualitate ce constă în însuși absurdul derulării acțiunii, în modul cum se comportă eroii, cum se nasc, se răstoarnă și se recompun relațiile dintre ei. Pentru aceasta fac, în principal, trei lucruri: renunță la tot ce ar fi însemnat construcție ambientală (unul dintre punctele de sprijin ale teatrului boulevardier), amplasare într-un spațiu realist; renunță aproape integral la acțiunea exterioară; comprimă la maximum timpul desfășurării interioare, al «asimilării» întâmplărilor. Dulapul gol, nu mai mare decît unul «normal», de stil renascentist, (doar un scaun este, la nevoie, folosit drept recuzită), este locul unde, într-un ritm amețitor, se petrece totul. Asemenea unei cutii negre, miraculoase, el conține tipurile, desenate în linii sigure, care se ciocnesc, intră în coliziune, cu nonșalanța sau cu naivitatea stupefiată a personajelor de comedie mută. Mijloacele de creare a comicului absurd aparțin, de altfel, «marelui mut». În sfera lui implantează excelenții actori — l-aș numi mai cu seamă pe tînărul Jacques

